

Іван Баран

**СЕЛЕКЦІЯ
АТТЕР**

Збірка віршів

Департамент інформаційної діяльності
та комунікацій з громадськістю
Чернігівської обласної державної адміністрації

Іван Баран

СЕЛЕКЦІЯ ЛІТЕР

Збірка віршів

Житомир
Видавець О. О. Євенок
2019

УДК 821.161.2
Б 24

Книга видана коштом обласного бюджету Чернігівської області в рамках обласної Програми підтримки розвитку інформаційної та видавничої сфер Чернігівщини на 2016–2020 роки за результатами конкурсу рукописів місцевих авторів 2019 року.

Не для продажу.

Баран І.М.

Б 24 Селекція літер [Текст] : збірка віршів / І. М. Баран. – Житомир : Видавець О. О. Євенок, 2019. – 36 с.

ISBN 978-966-995-023-9

Збірка «Селекція літер» – представник нової поетичної хвилі в українській літературі. Твори зі збірки – свіже поєднання римованої та неримованої поезії – насичені глибокою образністю та новим поглядом на світ.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-995-023-9

© Іван Баран, 2019

Людина дорослішає з ключами.
Твої перші ключі – це перша відповідальність.
Перше серйозне завдання.
Перші ознаки довіри.
Тепер ти не безтурботний.
Ти відповідальний.
Хоча б за щось.
Хоча б за зачинені двері.
Хоча б за глухе клацання замка.
Бережи цей звук.
Це – фанфари твого входження у світ дорослих.

.....
Ти стаєш старшим – товщає оберемок ключів у кишені.
Від дверей, від машини, від сейфу...
Тоненькі смуги металу – твої перепустки на власну територію.
Ти порпаєшся в сумках, кишнях, рюкзачах, вишукуючи потрібні.
Хвилюєшся за них, бережеш.
Вони підкорюють тебе,
зростаються з тобою,
в'їдаються в серце,
мозок і печінку,
наповнюють роти твоїх кишень
криваво-металевим присмаком
із відтінком іржі.
Ти любиш їх,
бо ти з ними виріс.
Твої ключі – твої старі друзі.

.....
І ти чекаєш, коли життя добіжить свого кінця.
І тоді, обтяжений непотрібним залізом своїх ключів,
зможеш видобути з серця останній,
той, який буде потрібний тобі перед Брамою.
І ти простягнеш його.
У руки святому Петрові.

◇ ◇ ◇

Осінь – пора перетворення на рибу.
Я чищу зябра і плавники,
Випливаю зі своєї камінної печери
У товщу води,
Яка заповнює безмір.
Жовті корали дерев
Проводять мене безпечним шляхом
Великого бар'єрного рифу.
Більша риба зграєю
Пропливає повз.
Тут її безліч:
Риба-тойота, риба-пежо, риба-форд.
Найбільше типової для наших широт
Риби-таврії.
З якої виходить чудова тарань.
Рак-самітник закрит на замок
Будку газетного кіоску.
Акула-ікарус розганяє з дороги
Менших риб.
Вдалині наді мною проноситься
Летюча риба.
Їй добре.
Вона може випірнути
На поверхню.
Пробити сіру паволоку хмар.
А я поки тут.
На дні Океану.
Чекаю літа –
Великого часу еволюції,
Коли риби вийдуть на сушу,
Зябра повиснуть на гачку в коридорі,
А рак-самітник
Виповзе,
Спокушений першим сонцем.

Є час, коли ми пишемо найгірші вірші.
Коли слова перших серйозних почуттів
Як окріп печуть гортань.
Коли смак цигарки дорожчий
За поцілунок матері.
Коли черепна коробка
Стає черепним багатогранником,
Сплюснутим
Від гормонних аперкотів.
Коли реальність –
Пластилін
З гострими каменями,
Який ліпиш під себе,
А він ліпить лінії на твоїх долонях.
Коли замало всього –
Років, вражень, кохання.
Але ця дрібка досвіду,
Під лінзою максималізму –
Велика Китайська Стіна Самовпевненості.
Коли шкіра на твоєму тілі
Ще тільки грубіє
І вчиться тримати удар,
А поки свербить і пече
Від доторків навколишніх, околичних і колишніх.
Коли...
Коли дуже багато «коли»,
Тоді ми пишемо найгірші вірші.
І черпаємо звідти
Фундамент
Для найкращих.

◆ ◆ ◆

Я боюся касирів.
Вони – рентгенологи наших гаманців.
Мовчазні спостерігачі наших статків.
Від них не сховати твій соціальний статус,
Твої плани, сімейний стан чи віросповідання.
Вони читають Велику Книгу Твоїх Покупок,
Поки ти зневажливо
Порівнюєш свою роботу з їхньою
Чи дістаєш смартфон ідіотськими питаннями.
Книгу, яка тече чорним гирлом подавача
До кордону каси –
Першого оплоту приватної власності.
Досвід дозволяє легко читати тебе.
Пельмені, майонез, кола –
І от уже твоя усмішка на повідомлення
У Вайбері
Не приховає твоєї самотності.
Найдешевший коньяк,
Благенька житомирська підробка Пепсі,
Кілька м'ятних цукерок –
І можеш викинути своє дороге пальто
І позолочену змійку годинника
На сміття.
Кожен сеанс купівлі –
Найщиріша сповідь.
Прогулянка оголеним
Під спалахами камер.
Декларація,
Яку щодня подаєш Мамоні.
Поки його усміхнені слуги
Відточеним рухом
Відривають тобі пакет.

Іван Баран

Сонце ледь видніється
З-за обрію.
Як кутикула на великому пальці Господа.
«Усе окей!»
Показує він тобі.
«Дихай на повну,
Вдихай охолоджений коктейль
Осіннього повітря,
Присмачений духом
Прілого листя і випарів бензину.
Ліпи себе з кави, планів і впевненості,
Як я ліпив вас із глини.
Принось у жертву
Молоде ягня сумнівів.
Намасти голову оливою
«Нівеа фо мен».
І рушай до зупинки громадського транспорту.
У якому жителі цього міста
Справляють свою вранішню месу
У тісному колі.
Як римські християни з катакомб.
А, вийшовши з чотириколісного храму
На потрібній зупинці, –
Постій іще трохи.
Налаштуй себе на працю
Як чесний виноградар.
І прямуй».
Ти стоїш біля вікна.
Слухаєш Його настанови.
І погідливо киваєш головою.
Ти згоден на виконання всіх заповідей,
Аби тільки не озирнутися в темряву,
Де тебе давно чекає
Сатана іпотечного кредиту.

◆ ◆ ◆

Судомно пульсує на папері
Почерк моєї тахікардії
Ламана кардіограма сповіді
Гіркої і безглуздої
Як рецепт на антибіотики.
Ріжу дієсловами
Плоть свого єства,
Аби витягнути пінцетом
Прикладок
Обставину моєї операції –
Уламок твого іменника
В обставині місця на тілі.
У цій операції
Не використовую
Знеболювальне прислівників.
Найкраще допомагає «разом»,
Непогано також «завжди».
Себе не надуриш.
Хочу, щоб залишилися шви імперативу
Від скальпеля теперішнього часу.
Цей шов, немов тату сколопендри,
Буде оберігати мене від повернення
До побудови форм умовного способу
Нашої спільності.
Ручка заляпала чорнилом,
Вирвані з зошита аркуші.
Наче голка неуважного хірурга
Вразливу шкіру пацієнта.
Операцію завершено.
Швидкого одужання!

Я заплутався власними ритмами,
Сам себе закрутив стежками,
На яких сліди з'їдає голодний іній,
На який температура тіла
Не встигає випарувати
Атмосферну вологу переживань.
На яких мріється,
Аби нерви повідмирили чи загрубіли
Від солоного бризу вражень.
Де не можеш лягти біля шляху,
У траву запустивши руки,
Бо мінлива дорога у місячному сяйві
З кожним поривом вітру
Змінює напрямок:
Північний Схід,
Південний Захід,
Східний Південь
І Західна Північ.
І від круговерті напрямів
Судомно пульсує в грудях
Знервований хробак сумніву.
Але йти треба.
Бо, може, одного разу
вітер виведе тебе до роздоріжжя.
З великим пощербленим каменем.
І потертими, розмоченими дощем словами.
Із безглуздим, але таким бажаним змістом.
Щось про долю, кохання й коня...

◆ ◆ ◆

Інколи зринають у пам'яті,
Немов пригаслі світлини,
Обличчя людей,
Які бачив раз.
Які тобі ніхто.
Які на секунду
Стають цілим світом.
І далі ідуть ніким.

.....
У неї були очі кольору абсенту
І футболка «I love New York».
Гарні очі.
Дебільна футболка.
Напевно, пройду повз.
Я Нью-Йорка байдужий.

.....
Його очі були кольору віскі.
Темного.
Витриманого.
Міцного,
Як його рукостискання.
Глибокі очі.
Чутливі.
Бачив різне.
Я не впевнений, але, здається,
Він носить під сорочкою шрами.
Чи то від гранати,
Чи то від любові.

.....
А в цієї очей нема.
Точніше є, але я не пам'ятаю,
Навіщо вони їй.
Зате голос спокійний.

І хода м'яка.
І щомісяця нова машина.
Але очей нема.

.....
А ось очі з відблиском рому.
Буйним.
Веселим.
Безглуздим.
З нею добре всім.
І мені було.
Але згорить вона швидше за інших.

.....
Буває, гортаєш відбитки чужих душ,
Убиваючи час.
Власний метафізичний Фейсбук,
Де замість аватарів – відблиски очей.
І молишся, щоб хтось сказав про тебе:
«Цей непоганий. Видаляти його поки не буду».

Селекція літер

◇ ◇ ◇

Вдихаю дух розжареного днем перону
На вечірній зупинці потяга.
І єдине питання ліниво тягнеться мозком.
За що я люблю залізницю?
Залізницю, яка влітку тече плавленими смугами металу,
А взимку хрустить під колесами замерзлими рейками.
Все, що вона може мені дати – клаустрофобічну полицку,
Заляпане простирадло
І дешевий пакетований чай.
А натомість бере від мене –
Тепло тіла, яке осідає
Рівнобіжними рейками ДНК
У відмерлій шкірі.
Живий подих,
Що живе на вікнах
Слимаками конденсату.
Відбиток губ
На безсмертному підстаканнику.
І я розумію:
Я не один такий.
Тут покоління залишали
Своє тепло, своє дихання, свій дух.
І з рок-н-рольним перестуком коліс
Я стаю частиною чогось більшого,
Аніж колись зміг би собі уявити.
І стукіт мого серця теж стає рок-н-рольним.

Іван Баран

◇ ◇ ◇

Наступає холодний фронт.
Група армій «Північ»
витискає з повітря
Останні осередки опору
Градусів тепла.
Випалює рудим напалмом
Дзоти зелені,
Дезорієнтує сонце
Димовою завісою хмар.
Давить штурмовим вітром
Оборону людських душ.
Фронт гуркоче далі.
За авангардом по випаленій морозом землі
Прийдуть тилові частини.
З ними в спілці
виступлять колаборанти наших сердець –
депресивні настрої.

І разом вони встановлять
Окупаційний режим
Осіньної меланхолії.
Я озираюся на поле бою.
Я вижив.
Нас таких багато,
Але ми у підпіллі.
Тримаємо в серці віру на швидке
Прибуття підкріплення.
І стискаємо в долонях
Гарячий чай.
Наче коктейль Молотова.

Селекція літер

◇ ◇ ◇

Мій Чернігів
не вгруз у землю
кілометрами колій метро,
не в'ївся в небо
чорними пасмами
заводського диму.
Він не приховує
траву під асфальтом
і не наносить залізобетонну маску
на свої нордичні риси обличчя.

Іван Баран

A decorative flourish consisting of a vertical line with a dot at the top, a stylized musical note, and a wavy line ending in a dot at the bottom.

◇ ◇ ◇

У моєму Чернігові
по Десні не ходять пароплави.
У ній живуть
велетенські риби,
що підпирають собою
острівки на ріці.
Над моїм Черніговом
не літають літаки,
над ним ширяє
мудрий Семаргл,
який вихоплює із натовпу грішників
і співає праведникам
свої стародавні пісні.
Він б'є крильми – і з куряви,
яку він піднімає,
постають нові стежки,
він шматує кігтями простір,
утворюючи новий візерунок вулиць.
А ввечері
небо заповнюють
мільйони чорнокрилих птахів,
закриваючи сонце
і приносячи жителям звістки
з Півдня, Заходу та Сходу.

Селекція літер

Вулицями мого Чернігова
бродять монголи
і питають у перехожих дорогу
до П'ятницького монастиря –
там у них призначена зустріч
із місцевими монахами.
Монахи в той час
Гострять списи.

У моєму Чернігові
часто буває Ісус.
Він ходить від храму до храму
і особисто вітається
З усіма парафіянами,
коли має на те час.
Монголи мовчки проводять його поглядом.
На цій північній землі
до них не приходять
їхні степові боги.

Церкви в моєму Чернігові
ростуть самі.
Ніхто не знає,
чому і як
вони з'являються,
просто час від часу
над кронами дерев
постають нові золоті бані.
У тих церквах
ніколи не буває порожньо.
Люди цінують
дари свого міста.

Мій Чернігів –
оброслий непрохідним лісом,
який захищає його
від згубного впливу
навколишнього світу.
Коріння дерев
сплітається із корінням будинків,
утворюючи химерну карту,
яку, на жаль,
так ніхто й не навчиться
читати.

У моєму Чернігові
немає некрасивих
чи дурних.
Коли такі народжуються,
їх відносять у ліс,
і вони несуть вічну варту
разом із лісовиками та вовкулаками
навколо нашого міста.
Вічного міста.

У моєму Чернігові
на Валу живуть козаки,
яких вигнала
із Січі Катерина.
Увечері вони сідають
великими компаніями,
варять куліш
у велетенських казанах,
які завбільшки із будинок,
і шумно співають
своїх пісень
на своїй
козацькій мові.

◆ ◆ ◆

Стежки
в моєму Чернігові
одночасно
нікуди не ведуть
і можуть привести
всюди,
залежно від того,
куди ти зараз ідеш.

◆ ◆ ◆

Я навчився
ходити цими стежками.
Навчився
бачити те,
чого інші
не бачать.
Навчився жити
в цьому дивному
і прекрасному
вічному
місті,
незаплямованому МакДональдсом
і правилами дорожнього руху.
Я виходжу з дому
і прямую до небокраю
відкривати нові химери
мого
Чернігова.

Стежківський літер

✧ ✧ ✧

Як раптом життя ввіп'ється в тебе
Зазубреними голками дорослості –
Придивися до книжкової шафи.
Там – твої
Точки опори й точки опору.
Блідий форзац Лавкрафта –
Заслін від темряви.
Тонкі двері, що захищають від
Тривожної правди.
Яскрава обкладинка Толкієна –
Пістрява ширма від турбот.
Мураками – граційна фусума меланхолії.
Поланік буде твоїми джебами,
Гінзбург – твоїми блоками
У цій виснажливій боротьбі з реальністю.
Коли відчусш, що причерствів,
Орвел зросить твоє серце
Гірким осадом безвиході,
Ремарк обпече груди видобутим
З підвалу розбомбленого будинку коньяком.
Не йди далеко по дорозі
З різнокольорових корінців.
Тут і свої поряд.
Стефаник розбиває об край
Книжкової шафи ремарків коньяк.
І дістає з-під пальта
Карафу станіславської горілки.
Вона гостріше пече.
Жадан кричить тобі свої маніфести
Кохання та війни у спальних районах,
А Хвильовий стоїть у закутку
І чекає.

Він буде в самому кінці.
Револьвер уже заряджений.
І в ньому дві кулі.
Одна – твоя.
А знаєш, краще прохось повз.
Коли рука потягнеться до нового томика,
Безжально бий по ній другою.
Бо знову просидиш у компанії
Пропитих поетів
Та прокурених прозаїків
Усю ніч.
А завтра ж вставати рано.
Тож іди в ліжко,
А важкі нічні розмови
Залиш іншим.
Залиш філологам.
Врешті-решт, це – їхня професія:
Орієнтуватися
В німецьких коньяках
І станіславській горілці.

Полюби свої обрАзи.
Незабутнє відчуття ядерного вибуху люті,
Яке осідає радіоактивним попелом на нутрощах,
Попелом, що стає добривом для отруйних квітів глухої злости.
На всіх і на себе.
І ми – добрі садівники.
Розпушуємо ґрунт діафрагми плугом спогадів
І розкидаємо в нього насіння дрібниць.
Відчуття добре зробленої роботи.
Яка хоч на кілька годин змушує тебе відчувати себе живим
Через біль напружених пагонів нововирощеної рослинності.
Лови кожен момент,
Поки ці квіти ще живі.
Поки вони несуть свої життєві соки,
Переплітаючи їх з твоїми,
Ппульсуючи в такт твоєму
Збожеволілому серцю.
Бо життя їх швидкоплинне.
Навіть короткочасніше за твоє.
Скоро сад переповниться і перегнє.
А свіжий перегній обрАзи перетвориться
На пальне.
Цінний ресурс.
Поставиш його у погреб пам'яті
Поряд з іншими.
Твій запас жовчі.
Не на чорний. На світлий день.

Говори, говори, говори,
Бо мені говорити важко.
На усі мої тупі «а...», «о...», «и...»,
Що застрягли у горлі кісткою.
Говори, говори, говори,
Заповнюй невдалі паузи.
Говори, говори, говори,
Щоб я впливав на голос
З глибини крижаних очей.
Терпких і жіночно-суворих.
Говори, говори, говори,
Цей вірш як моя розмова,
Збивається з рими на верлібр.
Промова сотні разів продумана
Не витримує випробування імпровізацією,
Бо імпровізація хоче гнучкості,
А я зараз гнучкий як залізна палиця.
Кожного разу після зустрічі
Я обіцяю собі,
Що наступного разу скажу.
Що наступного разу ми не просто підемо на каву.
Говори, говори, говори,
Усі мої надії лише на твою розмову.
Говори, говори, говори,
Я забув слова... знову.

◇ ◇ ◇

Жінка буває розгадана
Тільки вранці.
Коли знімає з себе
Повністю нічну броню.
Під жилетом шовкового плаття
Визирає валькірія.
Чи під адідасівським костюмом
Раптом
Вигулькує Шехеризада.
Співці і воїни,
Сильні та саодинокі,
Клали в борні із римами і противником
Життя свої малі,
Життя свої високі,
Аби побачити жінку
Вранішню.
Побачити ще до того,
Як вона прокинеться,
Як знову обдурить, хитро ховаючись
В відблисках.
І я би віддав не вагаючись
Своє місце у вічності,
Аби побачити,
Як промінь танцює на твоєму обличчі.
Аби впевнитись.
Що ти не просто гра тіні.
Не просто сонячний зайчик
У вічі.

✧ ✧ ✧

Бог боїться людей.
Це не наївні слова дитини.
Господній страх зростав протягом століть.

Бог боїться людей.
Те, що Він робить інтуїтивно.
Вони розбирають на гвинтики,
Розбирають на пластик і мідь.

Як тече океан і як вимірюють герци,
Як зробити стрілу і як – вуглекислий газ.
Як добути вогонь, а як – чийсь серце.
Як зробити, щоб світ обертався лише для нас.

Бог боїться людей, та не може нічого зробити,
Бог вже і сам штовхає прогрес поколінь.
Стомлено дивиться, як улюблені діти
З атомом граються. Щастя їм. Амінь.

Капіляри твоїх очей –
Картина японського майстра.
Червоні дерева
На молочно-білому тлі.
Тріщини в фарбі
На іконі сільського храму.
Шедевр недосипу й обов'язку,
Твій червоний диплом з відзнакою.
Ми покоління потрісканих очей,
Що прийшло на зміну поколінню
Потрісканих рук.

◆ ◆ ◆

Уночі до мене прилітає сова,
Стукає дзьобом у шибку,
Показує мертву мишу.
Очима-блюдцями,
У яких відьма виливала мені переляк,
З докором дивиться на стоси
Недочитаних книжок біля ліжка.

Уночі до мене прилітає сова,
Дряпає на склі слова
Мовою, яку я не розумію.

Уночі до мене прилітає сова,
Пір'я в крові, а очі добрі.
Такі колись малювали на іконах.

Уночі до мене прилітає сова.
І її тінь на стіні
Показує мені дивні картини.
Там немає нічого доброго,
Але страшно, п'яно і хочеться ще.

Уночі до мене прилітає сова.
Я чекаю її як товариша.
Я покинув роботу
І сплю тепер лише вдень.

Уночі до мене прилітає сова.
І просить відчинити вікно,
Зайти всередину.
А я ще досі вагаюся,
Вона – лякає, що більше не прилетить.

Уночі до мене прилітає сова.
Боюся, не тільки вночі.
Вхідні двері зовні подряпані.
На килимку мертва миша.

Уночі до мене прилітає сова.
Сьогодні вікно відчинене.
Я спиляв із нього ґрати,
Вітер куйовдить мені волосся.
Туманно.
Шурхіт крил змушує мене посміхнутися.

Чомусь я згадую мертву мишу.
Чомусь я згадую мертву мову,
Видряпану на склі мого вікна.
Шурхіт крил змушує мене дрижати.

Ти тут один
Серед народів далекої Півночі.
Крайня північна точка.
І дуже довга зима.
Висока вологість
Чужої культури в повітрі.
Великі відстані між
Дерев'яними фортецями аборигенів.
Ти наче й пустив коріння
У цей мерзлий ґрунт.
Ловив уламки тепла
Влітку, як бурундук.
Аби на зиму
Не переплачувати за паливо.
І кровоточив кожного разу,
Лякав дітлахів,
Що видряпували на твоїй корі свої імена.
Усе як у людей.
Ти сюди добрів з підгірної землі,
Де по-іншому ставлять язик,
Коли кажуть слова.
Де зранку сонце, і в обід сонце, і ввечері –
Сонце.
А тут часом і влітку сонця нема.
Добре, що зразу себе не дав обдурити,
Добре, що не поставив себе тут в один ряд.
Добре, що розумієш –
Ти лише дослідник,
Фольклорист, який покладе життя
На місцеві наскальні письмена,
Які й самим аборигенам кісткою в горлі.
Які щодня топчуть їх чобітьми.

Селекція літер

Не тому, що погані люди,
Тому, що письмена не приносять бариш.
І ти наче свій, і наче сильна твоя мімікрія.
І вже наче й вивчив
Вітання, традиції й жести.
І вже рідко помиляєшся
У складних діалектних словах.
Та на свята ще досі дивуєшся,
Чому лише дві, а не дванадцять
Страв
На столах.
І усе наче добре,
Особливо, якщо порівняти.
Коли ти приїхав,
Страва була лиш одна.
Але досі щиро
Дивуєшся,
Якого біса?
Якого біса одному мені цікаві
Ці ваші дурні письмена?

Дракари лиш зовні схожі на драконів.
Зсередини, наче лежиш у кургані.
Особливо в цей клятий шторм.
Кажуть, ті, що на березі,
Моляться до хрестів,
Щоб не почути норманів.
Здається, їхні молитви сильні.
Дракар уже зачерпує воду
Дном.
Мені говорили,
Вони начисто голять бороду.
І кажуть, що гріх кидати в людину топір.
І що я, і що Олаф, і отой рудий Скаггардсон,
Молимося якомусь рогатому.
Якийсь там Люципер чи Сатанаїл.
Я такого не знаю,
Я з дитинства кохався в морі.
А у морі тато казав,
Найкраще молитесь Тору.
Вітрило рветься,
Щогла тріщить як під шоломом
Зламаний череп.
Мені чомусь страшно,
Здається, уламком
Убило Гаральда.
Він мені завжди подобався,
Але в темряві й не розбереш
Чи живий, чи мертвий.
У темряві головне,
Що свій.

Ця клята посудина
Добре нам послужила.
На носі пика дракона,
Він хитро викривив рот.
Але зуби із дерева –
Слабка втіха, коли розірвало вітрила.
Мені зараз все – слабка втіха,
Під ногами куйовдиться борт.

Я багато побачив,
І відбиток моїх чобіт,
Красувався на берегах
Від Гардаріке до Візантії.
Зламани ребра ниють,
То нічого, кожне ребро
Вартувало життя
Щонайменше
Трьом франкам.

Не дивись, що долоні грубі,
Побиті як римський шлях.
Я цими долонями
Скільки золота вирвав
З товстих мертвих пальців,
Скільки жінок пестив
І продовжувався в синах!

Так, я бачив багато,
Та під ударами хвилі
Чомусь лізе в голову лише
Хельга з дітьми.
Зараз, якби побачив,
То вибачився,

Що, як їхав,
Побив.
Чобітьми.

Та плювати на себе,
Я у Мідгарді вже нагулявся.
Слав у шовці й мечем
Розбивав кришталь.
Як на дно, то на дно,
Я і так потонув
У чарці.
Тільки Гаральда
Жаль.

◇ ◇ ◇

Я щоразу вбиваю дракона,
Коли сідаю писати.
Дракон сичить,
Червона потвора,
Рве ґрати.
Міняє десятки масок,
Тримає мене за руки,
Плавить мою впевненість,
Зміїний язик.
Тисне слизькими кільцями,
Нічого, я звик.
Ставить прості питання,
Шарпає влучно і боляче.
Важко відбитися,
Спробуй-но відповісти,
На просте.
Усі мої відповіді
Примітивні і сумнівні,
Я в цій війні словами
Язик стер.
Йому до того байдуже,
Йому що не відріжеш,
Завжди ще більше виросте,
Гарні у нього гени,
Прабабця Гідра,
І прадід едемський змій.
Нічого, мені не боляче,
Хай розчиняє по венах
Свою солодку отруту.
Хай дракон,
Але ж мій.

ЗМІСТ

Людина дорослішає з ключами.	3
Осінь – пора перетворення на рибу.	4
Є час, коли ми пишемо найгірші вірші.	5
Я боюся касирів.	6
Сонце ледь видніється.	7
Судомно пульсує на папері	8
Я заплутався власними ритмами	9
Інколи зринають у пам'яті	10
Вдихаю дух розжареного днем перону	12
Наступає холодний фронт.	13
Мій Чернігів не вгруз у землю	14
У моєму Чернігові по Десні не ходять пароплави.	15
Вулицями мого Чернігова бродять монголи	16
У моєму Чернігові часто буває Ісус.	16
Церкви в моєму Чернігові ростуть самі.	17
Мій Чернігів – оброслий непрохідним лісом	17
У моєму Чернігові немає некрасивих	18
У моєму Чернігові на Валу живуть козаки	18
Стежки в моєму Чернігові.	19
Я навчився ходити цими стежками.	19
Як раптом життя ввіп'ється в тебе	20
Полюби свої обрАзи.	22
Говори, говори, говори	23
Жінка буває розгадана	24
Бог боїться людей.	25
Капіляри твоїх очей	26
Уночі до мене прилітає сова	27
Ти тут один	29
Дракари лиш зовні схожі на драконів	31
Я щоразу вбиваю дракона	34

Літературно-художнє видання

Баран
Іван Миронович

Селекція літер

Збірка віршів

Авторське редагування
Комп'ютерна верстка **О.П. Журко**
Коректор **О.В. Василенко**

Підписано до друку 13.11.2019 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman Суг.
Ум. друк. арк. 2,25. Ум. фарб.-відб. 2,25. Обл.-вид. арк. 2,09.
Зам. № 634. Тираж 200 прим.

Видавець О. О. Євенок
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106

*Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції України
серія ДК №3544 від 05.08.2009 р.*

Друк та палітурні роботи ФОП О. О. Євенок
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106, e-mail: book_druk@i.ua

Баран Іван Миронович народився 14 жовтня 1995 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. У трирічному віці переїхав разом із батьками на постійне місце проживання до міста Чернігова.

У 2011 році класі закінчив ліцей №15 м. Чернігова (9 класів), у 2013 році закінчив ЧОПЛ (11 класів).

Наразі є магістром, випускником Національного університету «Чернігівський колегіум» за спеціальністю «Українська мова, література та редагування освітніх видань».

Член НСПУ та НСЖУ. Неодноразовий лауреат всеукраїнських та міжнародних конкурсів літературної творчості. Чотири роки поспіль ставав лауреатом Всеукраїнського конкурсу-захисту студентських наукових робіт.

ISBN 978-966-995-023-9

9 789669 950239